

Интернационална школа на Златния Розенкойц
Запознаване с Учението и Пътя на Златния Розенкойц
Тема № 3 Мистерията на раждането и смъртта.

При разглеждането на предишната тема изяснихме, че отвъдният свят не е така желаният рай, а че този свят и отвъдният свят са двете половини на света, в който живеем сега. Всички свръхсетивни явления и преживявания принадлежат към отвъдния свят. Първоначалното Божие царство обаче е нещо съвсем друго.

Човешкото съществуване, както вече изяснихме, се разгръща между люлката и гроба, а след това – от гроба до люлката. Сега бихме искали да се спрем малко по-подробно на тази тема.

Нека вземем за пример нашата Земя. Общеизвестно е, че около Земята има различни ясно разграничени сфери, като например тропосферата, стратосферата, йоносферата и атмосферата. Всички тези сфери са обградени от пояса на Ван Ален.

Човекът, като малък космос, като микрокосмос, има точно същата структура. Той се състои от различни тела и сили, които заедно образуват сфера. Тялото от плът и кръв, разбира се, е само видимата част от човешката система. В следващата тема тази част ще бъде разгледана още по-подробно.

За да илюстрираме разсъжденията си, нека вземем за пример протичането на един ден: сутринта слънцето изгрява от изток като пламенна червена сфера; по обяд то достига най-високата си точка, за да залезе след това вечерта на запад. Когато приложим този цикъл към човешкото съществуване, физическата смърт би била едновременно край и окончателното приключване. Но ние знаем, че слънцето продължава пътя си и през нощта, и като разширим космологичната аналогия, знаем, че и така нареченият край при физическата смърт не е истински край. Както след края на нощта слънцето отново изгрява и става видимо като логично следствие от своето нощно, невидимо пътуване, така и човешкият живот не спира при така наречената смърт, а продължава невидимо.

Следователно, в противоречие с широко разпространените възгледи, и тук има един цикъл, водещ към нова изява на живота, едно непрекъснато движение.

Така смъртта от тази страна е едновременно и раждане от отвъдната страна. След деня на човешкото съществуване естествено настъпва нощта и точно както нощта отстъпва място на един нов ден, престоят на човешката система в отвъдната страна се сменя от ново материално раждане от тази страна. Тогава човешката система получава напълно нова личност, но микрокосмичната система си остава същата – със своята карма и натрупаните опитности. Те определят съдбата на човека и преживяванията, които той трябва да изтърпи в своя настоящ живот. Това раждане, съзряване, угасване, смърт и ново раждане протича систематично, неоспоримо.

Тази представа може би ви се струва напълно нова, но законът за повторното спускане в материята, законът за прераждането (реинкарнацията), за новото раждане, е познат на много хора, особено на онези, които някога са се занимавали с източната философия. Този процес е неизменен природен закон.

Смъртта винаги е ужасно събитие за хората – мрачна и на пръв поглед непостижима загадка. Всеки човек знае, че краят на всичките му стремежи в този свят ще бъде гроба. Не е ли непонятно, че тази сурова и неумолима реалност, пред която се изправя всеки човек без изключение, кара само малцина да си зададат въпроса: **Защо е така? Къде отивам след смъртта на тялото?**

Повечето хора се опитват да пренебрегнат това събитие, което за тях е свързано с толкова много страдание, да го премълчат. Голямата маса не обича да говори за това. Всъщност обаче няма смърт под формата на внезапен, окончателен край, защото **смъртта от тази страна е едновременно и раждане в отвъдната страна (в огледалната сфера)**, както вече обяснихме. Някои допълнителни пояснения може би ще хвърлят повече светлина върху този въпрос.

Вярно е, че съществува „отвъден свят“ с многобройни сфери, но те в никакъв случай не са места на вечно блаженство или вечно проклятие. Царството на мъртвите принадлежи изцяло към познатата ни част от света. То е, така да се каже, невидимата половина, невидимото огледално отражение на нашия грубоматериален свят. Затова **говорим за „огледална сфера“, когато имаме предвид „отвъдния свят“**. Представете си ясно: този и отвъдният свят са двете половини на нашия свят на съществуване. Следователно етерната област на отвъдния свят в никакъв случай не е вечното Небесно Царство, а невидимата половина на нашия материален свят, която също е подчинена на закона за непрестанната промяна. **Следователно човекът не пристига в отвъдния свят, за да намери там вечния си дом.**

Какво всъщност се случва при смъртта на човешкото тяло?

След настъпването на физическата смърт грубоматериалното физическо тяло заедно с етерния двойник (двата по-нисши етера на етерното тяло) започва да се разлага, да се разтваря, за да се превърне накрая отново в прах. Точно като паднало листо. Следователно мъртвото тяло остава в материалната сфера.

По-висшата част на етерното тяло (двата по-висши етера), които ще опишем подробно при разглеждане на следващата ни тема, след известно време попадат в така наречените небесни или адски сфери на отвъдното. Там, след по-кратко или по-дълго време, те също се разтварят. **Остават само опитностите от изминалия живот на личността, записани в микрокосмичната система като силови фокуси в т.нар. Липика. Това са звездите на микрокосмичното небе, кармата.**

Когато в отвъдната страна процесът на развитие (т.е. на разпадане на цялостната личност) на микрокосмичната система приключи, тя, съгласно космическите закони, е принудена в подходящия момент да се свърже с новородена смъртна личност. Съгласно всеобхватния закон на пълнотата, опразнената човешка система трябва да приеме нова личност и затова ще бъде свързана с двойка родители, която най-добре отговаря на натрупаните кармични сили.

Сега новороденото дете трябва да понесе и да изтърпи кармата на всички, които преди него са обитавали микрокосмоса – микрокосмоса, в който се е родил. В тези обстоятелства трябва да се търси обяснението за разнообразния характер и физическото състояние, както и за разликите в съдбите на хората. Все пак всяка човешка съдба е плодът, следствието от кармата, натрупана в неговия микрокосмос, съгласно закона за причината и следствието.

Така отново започва един нов живот на Земята, в пълна обвързаност със Земята и със земната преходност. Колелото на живота, колелото на раждането и смъртта, започва ново завъртане. Пътят от люлката до гроба започва отново...

Но един ден, след безбройни завъртания на колелото на живота, от най-дълбокото вътрешно съзнание на човека ще избликне толкова силна **носталгия по истинската свобода**, че тя ще се прояви в неговото земно съзнание като **конкретно желание**. Тогава той ще започне да търси отговор на въпроса за смисъла на живота, както и на други, свързани с него въпроси.

Отговорите, които получава на въпросите си, го карат да признае природния закон на земната съдба и вследствие на това следващият му въпрос е:

Може ли този ход на съдбата да бъде спрял?

Може ли човек да се освободи от колелото на раждането и смъртта?

И ако да, **как?**

Освобождението от това въртящо се колело е възможно само когато започнем истински да осъзнаваме своето материално съществуване, т.е. чрез себепознание, и решим да се завърнем в първоначалната божествена родина, **като преминем през процеса на трансфигурация или преобразяване** – единствения възможен път. Само с този ключ можем да разчупим оковите, които ни приковават към тази смъртна природа.

Ето защо не е достатъчно просто да водим т.нар. благочестив или, в граждански смисъл, добър и хуманен живот, а **трябва да се променим**. Тази необходима промяна не е процес, който протича автоматично, а изисква **нашето активно съдействие**.

Като единствено наистина живо същество на Земята, човекът, благодарение на все още присъстващата в него **латентна божествена искра**, винаги е възприемал живота си повече или по-малко съзнателно като задача, която след това се е опитвал по един или друг начин да я реши.

Докато човекът пребивава на Земята, той търси истинското щастие и вечната свобода, без обаче да може да ги намери. Той никога не може да постигне тази цел, защото това е напълно невъзможно в тази земна природа. Въпреки това едни вярват, че смисълът на живота се състои в запазването на човешкия вид, а други – в посвещението на хуманитарни, политически или теологични идеали.

Масата обаче винаги избира пътя на най-малкото съпротивление и на привикването и живее за задоволяването на своите инстинкти. Докато смъртта отново не сложи край на всичко това.

Хората, които наистина сериозно търсят и се стремят към истинското удовлетворение, обаче никога не са били доволни от този ход на нещата. Те винаги са усещали, че **липсва нещо съществено**. Тези преживявания, това настойчиво желание, произтичат от математическия център на микрокосмичната система, наричан още „**Розата на сърцето**“, „философският камък“, „Иисусовото семе“ или „скъпоценният камък в лотосовия цвят“.

Това е последният остатък от първоначалния божествен човек.

Но мнозина биват въвлечени в орбитата на конфесионална¹ или подобна общност, където след това се опитват, **чрез насилствено практикуване на доброта и култивиране на личността**, да „заслужат“ отново изгубената божествена родина.

Или, когато разочаровани напуснат тези общности, се свързват с **окултни общности**, в които се опитват чрез специални упражнения да постигнат раздвояване на личността, за да получат още през земния си живот прозрение за отвъдното и да си осигурят място там.

С първия метод човек се опитва да постигне целта чрез усъвършенстване на материалното си съществуване. При втория метод човек полага усилия, напълно запазвайки старото си аз-съзнание, да се упражнява във вечното блаженство и по този път да постигне желаната цел.

Чрез йога, дихателни упражнения, личностно усъвършенстване от всякакъв вид или чрез така наречената набожност, хуманност и т.н., човек не може да се приближи до първоначалното, божественото царство. Тъй като Царството Божие „не е от този свят“ и „плът и кръв не могат да наследят Царството Божие“, колкото и да сте култивирани и тренирани, подобни методи са обречени на провал още от самото начало.

Има само един път, който води към освобождение, една възможност да се върнем в Божието Царство: **Трансфигурацията, Преображението, основано на последния остатък от божественото в човека.** Колкото и привлекателни да са другите методи, те не могат да доведат до освобождение.

Духовната школа на Златния Розенкройц, зад която като движеща сила стои Християнската Мистерийна школа на Златния Розенкройц, показва пътя към новораждането от Вода и Дух на първоначалния човек чрез **процеса на транс-фигурация, преображение, на смяната на личността.**

Процес, който мнозина са успели да осъществят през вековете и който е достъпен за всеки, който истински го желае.

Нека и вашето желание се окаже достатъчно силно!

¹ група от хора, обединени от споделено религиозно изповедание, доктрина и общи ритуали